

Stichting Volharding

NIEUWSBRIEF

Jouw naam, Zijn Naam

'Ik heb u bij uw naam geroepen, u bent van Mij.' Jesaja 43:1b

Meerdere keren per jaar bezoek ik de voormalige slagvelden van de Eerste Wereldoorlog. Ook na tientallen dagtochten blijven het dagen vol bijzondere indrukken. Ieper, Verdun, de Somme. Deze plaatsen markeren het gebied waar tussen 1914 en 1918 tienduizenden jonge mensen de dood vonden. En waar – in de woorden van oorlogsveteraan E. M. Remarque – een hele generatie door de oorlog werd vernield, 'ook als ze aan de granaten wist te ontkomen'. *We will remember them*. Mijmerend loop ik over het *Deutscher Soldatenfriedhof* van Langemark (België). Onder de grote eiken rusten de lichamen van zo'n 44.000 Duitse soldaten, zo'n 25.000 daarvan liggen in een sober massagraf. Van nog eens duizenden ontbreekt elk spoor. Ze werden vermalen door het oorlogsgeweld of zonken weg in de modder van het desolate kraterlandschap.

Voor het massagraf ligt een bronzen krans met woorden uit Jesaja 43:1: *'Ich habe dich bei deinem namen gerufen, du bist mein.'* Ik realiseer me dat niet één van de duizenden gesneuvelden een anonieme dood stierf in het beruchte niemandsland. God kende hen. Persoonlijk.

Toen ik een boek las van dr. A. van de Beek over Hasseleponi, de zus van Jizreël, Jisma en Jisbas (2 Kronieken 4:3), kwam

Jesaja 43:1 in een bijzonder licht te staan. Hasseleponi blijft een volstrekt onbekende, als enige vrouw staat haar naam in een waslijst van eveneens onbekende mannen. Waarom staat haar naam dan in de Bijbel? Van de Beek zegt daarover het volgende:

In dit nummer...

- Overdenking
- Namens het bestuur
- Kerken met Stip wil aanwezig zijn waar mensen anderen nodig hebben
- Wilfred Kols: 'Verdorpe levens kunnen hoopvolle levens worden!'
- Fragment uit Stem van duisternis, stem van licht
- Tweelulk met arrestantenverzorgers: 'De boekenkast is een ultieme kans!'
- Namens de penningmeester
- Benjamin van den Akker: 'Zegen om mensen bij de Almachtige te brengen!'
- Column Gerhard Rijkse
- Colofon

Geboeid door het Woord

'Mensen komen, mensen gaan en niemand herinnert zich hun persoon, hun vreugden en hun tranen, hun kleine geluk en hun grote verdriet. (...) Na eeuwen zijn we onbekenden, net als Hasseleponi. Mensen hebben haar allemaal vergeten. (...) God kan haar wel in zijn boek schrijven, maar als het over namen gaat, slaan wij die hoofdstukken over. Die lezen we niet. (...) God slaat hen niet over. Ze zijn geschreven in zijn boek. Deze namen zijn geschreven in het boek dat Hij ons gegeven heeft, zodat wij zouden leren wie Hij is: Hij herinnert zich de namen van hen die heengingen in de nevels van de geschiedenis. (...) Hasseleponi – God vond het de moeite waard haar vergeten naam aan ons bekend te maken. Zo heeft Hij nog veel meer namen achter de hand. Ook jouw naam. Als alle mensen al lang jouw naam vergeten zijn, en die zelfs nergens meer ter wereld geschreven staat, dan staat jouw naam nog in Gods boek. En hij weet alle dingen, heel jouw leven, dat Hij nooit vergeet, en beter kent dan jij jezelf ooit gekend zult hebben.'

Zó kent God mij dus ook! Persoonlijk. Zelfs beter dan dat ik mezelf ken. Hij weet dat ik vanuit mezelf nooit tot mijn bestemming kom. Dat ik nooit mijn levensdoel, om Hem lief te hebben boven alles en mijn naaste als mezelf, kan vervullen. Hij weet dat ik geneigd ben om de leegte in mijn hart op te vullen met allerlei namaakgoden. Dat de zonde altijd op de loer ligt. Maar Godzijdank gaat het in de Bijbel over een andere Naam. Dé Naam boven alle namen: Jezus Christus! De Mensenzoon! Vervult met de Heilige Geest verkondigt Petrus het: 'En de zaligheid is in geen ander, want er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig moeten worden.' God Zelf nam het initiatief, Hij gaf Zijn Zoon, zodat er vergeving van zonden en eeuwig leven is voor zondaren. Door het geloof wordt mijn naam verbonden aan Zijn Naam en ontvang ik zelfs een nieuwe identiteit: 'En niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij' (Galaten 2:20).

Matthijs Guijt

Een uitgebreidere vorm van deze meditatie verscheen eerder in de Oogst, maandblad van Tot Heil des Volks (2013).

Namens het bestuur

Graag informeer ik u via deze nieuwsbrief over een aantal zaken rondom Stichting Volharding. Het jaar 2018 ligt alweer een paar maanden achter ons, het werk in Nederland en België mocht doorgaan en groeien. We hebben vanuit ons magazijn ruim 8500 Bijbels en christelijke boeken verspreid via boekenkasten, gevangenispastors en aalmoezeniers. Ook mochten we samen met stichting Pro Deo de protestantse erediensten in Belgische gevangenissen ondersteunen met onze muziekgroepen. Een jaar geleden zag het er in België best zorgelijk uit voor onze activiteiten daar, maar de rust lijkt te zijn weergekeerd en we kunnen ons werk ongestoord doen. De inzet van de muziekgroepen wordt bijzonder gewaardeerd. Dank aan de Heere! Ook hartelijk dank aan alle vrijwilligers, die met inzet en passie zijn doorgegaan met dit mooie werk!

Het bestuur heeft in haar laatste bestuursvergadering een aantal doelstellingen voor 2019 geformuleerd, waar met Gods hulp en met elkaar aan willen werken:

1. We streven er naar om weer in gesprek te komen met de cellencomplexen in Zuid-Limburg, zodat we ook daar boeken en Bijbels mogen plaatsen. Zuid-Limburg is de enige provincie waar we nog niet 'binnen' zijn.
2. Sinds begin 2019 plakken we op de covers van al onze boeken een opvallende sticker, waarmee we nadrukkelijker willen proberen met arrestanten in contact te komen. We willen deze mensen (vaak met een hulpvraag of ook wel geloofsvragen) in contact brengen met een kerkelijke gemeente, waar ze opgevangen en begeleid worden. We werken hierin samen met Kerken met Stip, een organisatie met een landelijk netwerk van aangesloten kerken en gemeenten, die in staat is hulp te verlenen aan onze doelgroep. Diaconaal werker Hendrine Verkade vertelt daar verderop in deze nieuwsbrief meer over.
3. We gaan proberen om in gesprek te raken met de landelijke raad van de rechtspraak, zodat we weer Bijbels en christelijke boeken mogen plaatsen op rechtbanken. Zoals we eerder moesten melden, zijn we een aantal rechtbanken 'uitgezet' omdat ons christelijke assortiment niet op prijs werd gesteld.
4. Door het verzorgen van lezingen en workshops willen we het werk van onze stichting breder onder de aandacht brengen van kerken, gemeenten en verenigingen. Krijgt u deze nieuwsbrief in handen en wilt u méér over ons werk weten? Neem contact op!
5. Het vertaalproject van het gevangenisdagboek *Doing His Time* nadert zijn voltooiing. Rond Pasen hopen we het boek te kunnen introduceren, de Nederlandse titel wordt *Zitten met God*. In de volgende nieuwsbrief zullen we u hier uitgebreider over informeren!
6. Gerrit Blonk heeft, na vele jaren trouwe dienst, aangegeven dat hij gezien zijn leeftijd later dit jaar zijn bestuurstaken gaat neerleggen. Wel zal hij betrokken blijven bij ons magazijn. In de volgende nieuwsbrief blikken we met hem terug op zijn werk voor de stichting.
7. Onze jaarlijkse netwerkvond (voorheen: vrijwilligersavond) is dit jaar gepland op DV vrijdag 8 november 2019. Reserveert u deze datum alvast? We hopen veel veldwerkers, vrijwilligers, sponsors, donateurs en andere betrokkenen bij Stichting Volharding te ontmoeten! Als spreker hebben we Wilfred Kols, auteur van *Stem van duisternis, stem van licht* uitgenodigd.

Zo wordt er veel gewerkt en georganiseerd door verschillende betrokkenen, maar we weten ons in alles afhankelijk van Gods Geest. Ik wens een ieder Gods zegen toe!

Hartelijke groet, Dick den Hertog

We zoeken vrijwilligers voor werkzaamheden in ons magazijn. Interesse? Geef je op via info@stichtingvolharding.nl of 06-20349626!

Kerken met Stip wil aanwezig zijn waar mensen anderen nodig hebben

Sinds begin 2019 plakt Stichting Volharding een opvallende en aantrekkelijke sticker met contactgegevens op de cover van alle boeken die worden verspreid. We hopen op die manier gemakkelijker in contact te komen met arrestanten die een Bijbel of boek hebben gelezen en daarover verder willen praten of een hulpvraag hebben. We hebben hiervoor de samenwerking gezocht met Kerken met Stip, omdat deze stichting beschikt over een landelijk netwerk van kerken en gemeenten die zich in het bijzonder openstellen voor mensen die tot onze doelgroep behoren. In deze nieuwsbrief laten we Hendrine Verkade, diaconaal pastor van Kerken met Stip, aan het woord:

‘Dominee, wilt u alstublieft mijn vrouw bezoeken, ze heeft het heel erg moeilijk. Ik ben zo verdrietig dat ik niets kan doen, alstublieft help mijn vrouw’. Een man komt na de kerkdienst in een gevangenis naar mij toe en probeert mij te overtuigen dat ik, als diaconaal pastor, hem kan helpen. Naast mijn werk als diaconaal pastor van Kerken met Stip ben ik gastpredikant in de gevangenissen. Als invaller stel ik mezelf voor en vertel kort wat over mijn werk. Het raakt mij hoe deze man zichzelf en zijn eigen situatie niet op de voorgrond zet, maar juist benadrukt dat zijn vrouw het moeilijk heeft. Ik vertel deze man dat zijn vrouw zelf moet bellen met de vraag om hulp. De man vertelt dat zijn vrouw elke week op bezoek komt en dat het haar enorm veel kost om dat te doen. Ze heeft geen familie om op terug te vallen en burens die discrimineren. In zijn situatie zette hij al zijn hoop op een wildvreemde, een voorbijganger. Want dat ben ik, als invaller.

Als ik ergens te gast ben, vertel ik dat Kerken met Stip een landelijk oecumenisch netwerk is van kerken. Dat Stipkerken een bewuste keuze maken om gastvrij te zijn voor mensen die met justitie in aanraking zijn gekomen en voor mensen met psychische problemen. Steeds meer wordt er vanuit gegaan dat iedereen zelfredzaam is. Dat is een mooi streven, maar we zien om ons heen dat veel mensen niet zelfredzaam zijn en een steuntje in de rug kunnen gebruiken. Ruim tien jaar geleden is Kerken met Stip ontstaan vanuit het rooms katholiek en protestants justitiepastoraat. Er werd in het justitiepastoraat gesignaleerd dat veel gedetineerden tijdens de detentie intensief gebruik maken van het pastoraat en vragen naar pastorale zorg ná hun detentie. Kerken met Stip is een netwerk van ongeveer 70 kerken met een grote variëteit aan protestantse, rooms-katholieke, evangelische en migrantenkerken.

Kerken met Stip biedt niet alleen iets aan, maar wil vooral ook aangesloten zijn op de behoefte van mensen om wie het gaat. Het kan zijn dat iemand niet direct behoefte heeft aan het bijwonen van een kerkdienst, maar wel aan praktische, persoonlijke ondersteuning. Kerken met Stip wil *outreaching* zijn en juist op die plaatsen aanwezig zijn waar mensen anderen nodig hebben.

Ongeveer een week nadat ik in de gevangeniskerkdienst de man gesproken heb, gaat de telefoon. Een voorzichtige vrouwenstem zegt: ‘Mijn man vertelde dat ik u mocht bellen, is dat zo? Ik heb niemand meer en mijn kinderen mag ik maar een keer per week zien. Ik wil zo graag iemand waar ik af en toe eens mee kan praten. Mijn burens schelden mij uit omdat ik niet uit Nederland kom. Weet u iemand in mijn woonplaats waar ik mee kan praten?’. Nadat ik nog wat verder met haar heb doorgepraat, leg ik de telefoon neer en ga bellen met kerken in de woonplaats van de vrouw. Ik vind een vrijwilligster die deze vrouw wil ondersteunen in haar situatie en haar elke week bezoekt. Af en toe bel ik beide vrouwen op om te vragen hoe het met hen gaat. Ze vertellen dat ze genieten van elkaars contact. Soms krijg ik een foto via WhatsApp met blijde gezichten en een dankwoordje. Na ruim een jaar komt de man vrij en bezoekt de vrijwilligster beiden nog een aantal keren. Daarna is het niet meer nodig want ze krijgen een huis toegewezen in een andere woonplaats.

Niet alle contacten zijn afgebakend zoals deze. Er zijn mensen die hun leven lang een steuntje in de rug nodig hebben. Wilt u meer weten over Kerken met Stip, kijk dan op www.kerkenmetstip.nl.

Wilfred Kols: 'Verdorpe levens kunnen hoopvolle levens worden!'

Sinds de presentatie van het boek *Stem van duisternis, stem van licht* heb ik Wilfred Kols steeds beter leren kennen. En daar ben ik dankbaar voor! Ik heb daardoor iemand leren kennen die vol passie kan vertellen over wie de Heere Jezus voor hem geworden is: 'Het moet niet gaan om het verhaal van Wilfred, maar Jezus moet centraal staan!' Omdat Stichting Volharding het boek van Wilfred heeft opgenomen in haar assortiment, heb ik hem voor deze nieuwsbrief wat vragen voorgelegd.

Matthijs: *Ik heb je boek in één keer uitgelezen. Je hebt een veelbewogen levensgeschiedenis en je Molukse roots spelen daarin een belangrijke rol. Diefstal, geweld, drugs, alcohol bepaalden je leven, maar je kwam tot geloof. Om maar meteen met de deur in huis te vallen: wie is de Jezus nu voor je?*

Wilfred: De Heere Jezus is mijn Inspirator, mijn Raadgever, mijn Leidsman en mijn Redder. Hij geeft me wijsheid en is de Beschermer van mijn gezin!

Matthijs: *Welke Bijbeltekst of welk Bijbelverhaal betekent heel veel voor je?*

Wilfred: Sowieso de geschiedenissen in Koningen en Kronieken. Twee Bijbelteksten die in mijn leven heel belangrijk zijn geworden, zijn 'Ik immers, Ik ken de gedachten die Ik over u koester, spreekt de HEERE. Het zijn gedachten van vrede en niet van kwaad, namelijk om u toekomst en hoop te geven.' (Jeremia 29:11) en 'De Geest

van de Heere is op Mij, omdat Hij Mij gezalft heeft; Hij heeft Mij gezonden om aan armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken van hart zijn' (Lukas 4:18).

Matthijs: *Je kwam tot geloof in de gevangenis, God gebruikte daarvoor het boek *Ik zal nooit meer huilen* van Nicky Cruz (zie fragment uit *Stem van duisternis, stem van licht*, MG). Dat boek gebruikt Stichting Volharding ook al jaren in de politiecellencomplexen. Het verspreiden van Bijbels en christelijke boeken is onze corebusiness. Waarom is het verspreiden van de Bijbelse boodschap achter de muren zo belangrijk volgens jou?*

Wilfred: Het werk van jullie stichting is belangrijk omdat de boeken die worden uitgedeeld ook echt mensenlevens veranderen, er zit kracht in! De boeken zijn geschreven door mensen die heel intens hebben meegemaakt dat de levende God in hun leven kwam. Daardoor kunnen verdorpe levens weer hoopvolle levens worden. Zelfs in de donkerste cel, letterlijk en figuurlijk, kan er verandering komen. Daarom is het zo belangrijk dat de boeken beschikbaar zijn, zelf ben ik daar één van de levende bewijzen van. Gods Geest raakte me aan door de woorden uit een boek, daar in die isoleercel.

Matthijs: *Over Nicky Cruz (zie foto, MG) gesproken, hij is een soort geestelijke vader voor je geworden. Op welke manier herken je jezelf in hem?*

Wilfred: Hij is inderdaad een geestelijke peetvader voor me. Ik heb veel van Nicky geleerd. Zijn wijsheid en levenservaringen, maar zeker ook de 'sleutels' die hij me gaf, waardoor ik inzag dat het leven met God boven alles gaat. Ik herken me ook in zijn duistere, occulte tijd en in zijn verharde tijd als bendeleider van de New Yorkse Mau Mau. Verhard, vol ongenoegen en een kille duisternis om hem heen. Maar ik herken me vooral in de manier waarop God hem in aanraking bracht met Jezus en hoe hij daarna machtig kon worden gebruikt door God.

Matthijs: *Je boek gaat ook over de strijd tussen de stem van de duisternis en de stem van het licht. De titel verwijst er zelfs naar. In hoeverre herken je die strijd nog in je dagelijks leven? In hoeverre wordt je geloof aangevochten als je terugdenkt aan je beladen verleden?*

Wilfred: Ja, die strijd herken ik nog vaak. Maar ik heb nu een hemelse Vader, Die met me is en voor me strijdt! En Hij geeft me de sleutels vanuit zijn Woord om te strijden tegen de machten van de duisternis. Dát geeft pas echte kracht.

Matthijs: *Je hebt nog steeds contact met mensen uit je 'oude circuit', vooral met vrienden die lid zijn van Satudaharah (een Molukse motorclub, MG). Op welke manier getuig je tegenover hen van je geloof?*

Wilfred: Ik getuig van mijn geloof met mijn *lifestyle*. Mijn passie, mijn liefde voor Jezus, moet blijken uit mijn daden. In mijn handel en wandel. Het zijn nog steeds vrienden, alleen kijk ik nu met ogen van ontferming en hoop naar ze. Ik ervaar soms ook zeker weerstand. Dat komt omdat ik nu ècht ben – en niet alles wat ze doen goedkeur. Maar ik geef hen wel respect en heb hen lief.

Matthijs: *Hoe ziet jouw dagelijks leven er nu eigenlijk uit? Wil je me daar iets over vertellen?*

Wilfred: Ik werk in mijn dagelijks leven als incasso-huisbezoeker en als assistent-voorganger. Daarnaast bezoek ik regelmatig gevangenen in Nederland en Indonesië. Ik heb daar coachende gesprekken met mannen en hun gezinnen, die vastlopen in deze harde wereld. Zelf ben ik getrouwd met een lieve vrouw en samen hebben we drie kinderen. Wat houd ik toch ontzettend veel van ze.. Sinds mijn vrouw en ik Jezus hebben toegelaten in ons leven, is ons leven totaal veranderd!

Matthijs: *Je bent assistent-voorganger bij Victory Outreach in Rotterdam. In je boek schrijf je mooie dingen over wat je daar allemaal hebt geleerd, zeker ook in de home (een soort mannenhuis, waar geloofstoerusting en discipline een belangrijke rol spelen, MG). Hoe belangrijk is deze kerkelijke gemeente voor je?*

Wilfred: Victory Outreach is ontzettend belangrijk voor me geweest. En nog! Ik heb daar mensen om me heen die de potentie die ik in me had uit me wilden halen, maar ze zorgden er ook voor dat ik de Bijbelse voeding kreeg die ik zo nodig heb. De christelijke gemeente is, na God Zelf, de belangrijkste basis van mijn leven.

Matthijs Guijt

SAVE THE DATE:
D.V. 8 november 2019,
Jaarlijkse netwerkvond met Wilfred Kols!

Fragment uit *Stem van duisternis, stem van licht*

Een boek in de nacht

Het was nu avond. Iemand tikte op de deur. 'Ja!' riep ik met schorre stem. Het luik werd opengemaakt. Ik zag een blanke bewaker met een kaal hoofd en grijsblauwe ogen. Hij keek mij nieuwsgierig aan. 'Meneer Kols, wilt u wat lezen?' vroeg hij.

Ik keek verbaasd naar de bewaker. Ik was niet bepaald een lezer; sterker nog, ik had in geen jaren meer een boek aangeraakt. Liever had ik om een mobiele telefoon of een tv gevraagd, maar dat waren geen opties. 'Ja, geef maar wat; ik hoop dat het me afleidt,' antwoordde ik.

Misschien is dit iets voor u,' zei de bewaker. Hij gaf me een dik boek. Ik ging op het matras zitten en bekeek het. Het boek had een witte voorkant, met de titel: *Ik zal nooit meer huilen*. Een rood kruis was door de letters gekerfd. De schrijver was Nicky Cruz.

Ik draaide het boek om en las de achterkant. Cruz was een voormalige leider van een New Yorkse bende en dit was zijn getuigenis. Na zijn ommekeer was Cruz uitgegroeid tot een legende.

Ik was gewend 's nachts weinig te slapen. Als andere mensen op één oor lagen, was ik in de weer met cocaïne snuiven en roken, clubbezoeken en delicten. Nu was ik blij dat ik iets in handen had om in de cel de nacht door te komen. Ik sloeg het boek open. (...)

Onderwereld

Nicky werd lid van de Mau Mau. Hij was zo gevreesd dat hij een halfjaar later tot leider werd verkozen. Ik kon me gemakkelijk met deze Nicky identificeren. Ik kende de macht die hij voelde. Het leven dat de 'warlord' leidde, was niet veel anders dan mijn leven binnen 'het circuit'. Nicky kon ieder meisje krijgen op wie hij zijn zinnen zette. Geweld was de rode draad in zijn leven. Tijdens de twee jaar dat Nicky leider was, werden zeventien mensen door de Mau Mau omgebracht. (...)

Er kwam een dominee in Brooklyn, Nicky's buurt. 'Het was de magerste en nietigste man die ik ooit had gezien,' schreef de Mau Mau-leider. De man ging op een pianokruk staan en opende een zwart boek.

De dominee stelde zich voor. 'Ik ben David Wilkerson. Ik ben een predikant uit Pennsylvania.' 'Loop naar de duivel, predikant,' riep Nicky. 'Jij mag me niet, Nicky,' zei Wilkerson, 'maar ik jou wel. Ik hou van jou. En dat niet alleen, maar ik ben hier om te vertellen dat God ook van je houdt.' Niemand had ooit van Nicky gehouden, en hij was bang voor de magere dominee. Toen Wilkerson hem even later opzocht, sloeg Nicky hem hard in het gezicht en spuugde op hem. Maar de dominee hield voet bij stuk: 'Jezus houdt van jou.'

Ik liet het boek zakken. Iets raakte me in de conversatie tussen de verbitterde Nicky en de magere dominee. Zat ik niet in dezelfde positie als Nicky? Verbitterd, van mijn familie gescheiden, vol angsten, en niemand om op terug te vallen? Gespannen las ik verder.

Nicky reageerde emotioneel op de dominee, maar bleef zich stoer voordoen. 'Ik breng hem om zeep als hij terugkomt,'

zei hij tegen de andere bendeleden. Een dag later was Wilkerson er weer. Toen Nicky hem bedreigde, keek hij de bendeleider strak aan en zei: 'Nicky, je kunt mij doodsteken. Je kunt mij in stukjes hakken en ze hier op straat uitspreiden. Maar dan nog zal elk stukje uitroepen: "Jezus heeft jou lief".'

Tweestrijd

Ik sloeg het boek met een klap dicht. De woorden van dominee Wilkerson raakten mij recht in het hart. In die afgesloten isoleercel, waar niemand mij hoorde of zag, drong Gods stem tot mij door. Hij zei: 'Ik zie je wel, Ik hou van jou zoals Ik van Nicky hou.' Verbaasd keek ik om mij heen. Wat gebeurde er met mij? Was dit het effect van de afkickverschijnselen? Was ik paranoïde aan het worden? Ik gooide het boek van me af en liep naar de camera. Haalde iemand een geintje met me uit?

Maar de stem had me hoop gegeven. Wat een contrast was deze stem met de stem van de duisternis! Die zei: 'Je bent niks waard. Je bent een junkie en een crimineel. Je kunt niet veranderen.' Ik begon op en neer te lopen – drie stappen heen, drie stappen terug. Ik voelde hoe de twee stemmen in mij worstelden. Gods stem zei: 'Mijn zoon, Ik hou van jou.' De stem van de duisternis antwoordde: 'Dat geldt misschien voor anderen, maar niet voor jou.' Ik hoorde hoe God het voor me opnam en zei: 'Dit is mijn zoon en ik vecht voor hem.'

Een warm gevoel doorstroomde mijn hart. God stond aan mijn kant. Na alles wat ik verkeerd had gedaan, na al het verdriet dat ik anderen had aangedaan, was er iemand die het voor mij opnam. Ik vergat mijn omgeving en viel op mijn knieën. Ik boog me voorover en begon als een

klein kind te huilen. Ik hilde om mijn eenzaamheid en angsten. Ik hilde om mijn moeder en om Daisy. Ik hilde om alle mensen die ik had teleurgesteld. Ik hilde om wie ik was als kind en om wie ik was geworden. Ik hoorde een stem in mij: 'Ik hou van jou. Ik ben er nu voor je. Wil je Me aannemen?' (...)

Langzaam maar zeker begon ik een gevoel van rust in mijn hart te ervaren. God was bij mij in de cel en Hij zei: 'Ik ken jou. Ik ken je goede en je slechte kanten. En toch beschouw Ik je als mijn zoon en Ik hou van jou.' Kon ik Hem aannemen, zoals Nicky zich aan Hem had overgegeven? Kon ik de stem van de duisternis weerstaan en kiezen voor

***“Ik hou van jou.
En dat niet alleen,
maar ik ben hier om
te vertellen dat God
ook van je houdt.”***

het licht? Kon ik geloven in verandering? 'Ja, God, ja,' zei ik. Ik koos voor de woorden van liefde en kracht, voor een nieuw leven. Ik werd overspoeld door een golf van liefde. Ik wist het zeker: er was iemand die van me hield. Uitgeput liet ik me op het matras vallen.

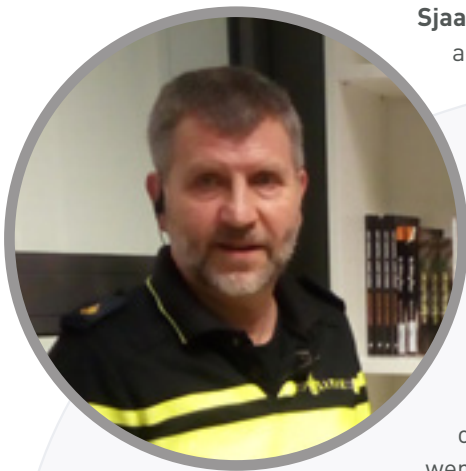
Zowel 'Stem van duisternis, stem van licht' (Wilfred Kols) als 'Ik zal nooit meer huilen' (Nicky Cruz) zijn uitgegeven door Uitgeverij Gideon en te koop in de boekhandel.

**Nodig ons uit voor een presentatie
of workshop in uw kerkelijke gemeente!**

Tweeluik met arrestantenverzorgers:

Het is bijzonder wanneer we in ons werk christelijke arrestantenverzorgers tegenkomen, die zich willen inzetten voor de boekenkast op 'hun' politiecellencomplex. In toenemende mate werken we met hen samen en ontstaan er waardevolle contacten tussen Stichting Volharding, veldwerkers en arrestantenverzorgers. In deze nieuwsbrief komen Sjaak Vos (Borne) en Leo de Haan (Almere) aan het woord.

Sjaak Vos: Ik ben arrestantenverzorger in Borne. In 1983 ben ik 'bij toeval' gevraagd of ik interesse had in een baan als arrestantenverzorger bij de politie te Enschede. Ik schrijf 'bij toeval' tussen aanhalingstekens, omdat er naar mijn mening geen toeval bestaat: God bestuurt ons leven. In 1983 was het werk op een cellencomplex nog niet zo massaal als nu in het grote politiecellencomplex te Borne. Het werken met criminelen en andere wetsovertreders vind ik na zoveel jaar nog steeds boeiend. De mensheid verbeteren is geen optie, maar het is mijn motto dat we als christenen – op kleine schaal – mogen laten zien dat er een uitweg is voor mensen in de problemen.

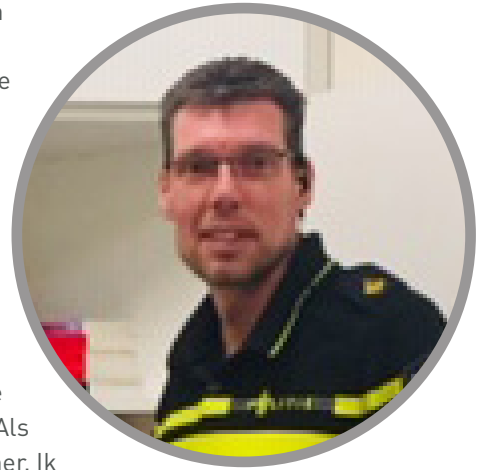
Nee, dat leidt niet dagelijks tot lange gesprekken. Maar zo af en toe gebeurt dat wel degelijk! En dat geeft mij als christen juist weer een stukje voldoening in mijn werk. In mijn begintijd bij de politie was er meer tijd voor een gesprek en kon ik regelmatig de hulp van medegeloofsgenoten inroepen, die dan weer arrestanten bezochten en voort hielpen. Tegenwoordig mag dat helaas allemaal niet meer, in belang van het onderzoek of de privacy. Maar daarom is de boekenkast van Stichting Volharding soms een mooie gelegenheid om een gesprek aan te gaan, zeker als je ziet dat een arrestant een boek uit de boekenkast met interesse leest. Daarbij zie ik dat bepaalde boeken meer gelezen worden dan andere. Arrestanten zien in bepaalde levensverhalen overeenkomsten met hun eigen leven. De boeken geven hen vervolgens de boodschap mee dat er door Christus een uitweg is. Een andere uitweg dan heroïne, geld of geweld.

Vaak zou je graag direct resultaat willen zien, maar het is ons werk om te zaaien. God laat groeien – en Hij zal eens ook oogsten. Zo is de boekenkast een ultieme kans om mensen achter gesloten deuren boeken met een geweldige boodschap te laten lezen. Boeken die ze anders misschien nooit in handen zouden krijgen!

'De boekenkast is een ultieme kans!'

Leo de Haan: Inmiddels ben ik twaalf jaar actief als arrestantenverzorger en doe dit werk met veel plezier. Eigenlijk is dit werk voor mij heel wonderlijk begonnen. Voordat ik bij de politie kwam werken, werkte ik in het bedrijfsleven, bij een groothandel. Er kwam een verlangen in mij dat ik wilde gaan werken met mensen. Als begeleider of als hulpverlener. Ik heb op een bepaald moment daarvoor gebeden, mijn verlangen aan God verteld en gezegd dat ik beschikbaar was om datgene te gaan doen wat God voor mij te doen had. Ik dacht: 'Als God iets voor mij heeft, dan zal ik zeker op mijn bestemming komen!' Ik was ervan overtuigd dat God het verlangen om met mensen te gaan werken in mijn hart had gelegd. Op een gegeven moment kwam ik via een neef, die al jaren bij de politie werkte, in aanraking met het werk als arrestantenverzorger.

Ik kan wel zeggen dat God mij een hart heeft gegeven voor arrestanten. Dat heeft zich in de loop van de jaren ook steeds meer ontwikkeld. Ik heb geleerd om deze mensen niet te veroordelen, om wat voor reden iemand ook 'vast' kan zitten. Ik bid met enige regelmaat dat ik met Jezus' ogen en met Jezus' liefde naar deze mensen zal kijken. Regelmatig probeer ik een praatje te maken met arrestanten en wil ik deze mensen het gevoel geven dat ik ze niet veroordeel.

De boeken van Stichting Volharding zijn een prachtige manier om arrestanten in aanraking te laten komen met het Evangelie, op een laagdrempelige manier. Ik probeer de boeken zelf ook zo veel mogelijk te lezen. Dit maakt het voor mij ook makkelijker om in te haken wanneer ik een arrestant zie lezen. Het zijn indrukwekkende verhalen, waarin een boodschap van hoop doorklinkt. Het feit dat ze het boek ook mee mogen nemen, is zo waardevol voor deze mensen! De samenwerking met Stichting Volharding is dan ook een zegen voor mijn werk als arrestantenverzorger. Ik vind het een wonder dat de politie met deze stichting samenwerkt! Met Hessel Schaap, mijn contactpersoon namens Stichting Volharding, heb ik goed contact. Hessel komt met enige regelmaat op het cellencomplex in Almere. Vaak doen we samen een bakkie en nemen we de tijd om even bij te praten.

Het is mijn gebed dat Stichting Volharding zich zal blijven inzetten om arrestanten – waardevolle mensen! – te bereiken met het Evangelie van Jezus Christus.

Van de penningmeester

Met dankbaarheid kunnen we terugkijken op onze financiën over het afgelopen jaar. De doelen die we als bestuur gesteld hebben, konden we verwezenlijken. Hiervoor willen we al degenen die hieraan bijgedragen hebben, hartelijk dank zeggen. Het is voor het bestuur fijn om te ervaren dat u, ook in financieel opzicht, Stichting Volharding steunt. Voor wat betreft het komende jaar willen we onze website vernieuwen, zodat dit ook een communicatiemiddel wordt richting onze doelgroep. We vertrouwen erop dat we ook in 2019 weer op uw steun kunnen rekenen.

Gertjan Spijk

Baten	2019	2018		Realisatie		in % begroting
	<u>Begroting</u> in €	<u>Begroting</u> in €		<u>in €</u>		
Stichtingen/verenigingen	11.000	20.000	32,8 %	10.080	16,7 %	50,4
Particulieren	6.000	6.000	9,8 %	5.365	8,9 %	89,4
Bedrijven incl. sponsoring boekenkasten	20.000	17.500	28,7%	19.673	32,7 %	112,4
Kerken	7.000	6.000	9,8 %	7.785	12,9 %	129,7
Benefiet concert	5.000	10.000	16,4 %	4.050	6,7 %	40,5
Sponsoractie	7.500	0	0,0 %	13.288	22,1 %	
Boeken	1.500	1.500	2,5 %	0	0,0 %	0,0
	<u>58.000</u>	<u>61.000</u>	<u>100 %</u>	<u>60.240</u>	<u>100 %</u>	<u>98,8</u>
Lasten						
Drukwerk	5.000	5.000		3.875		77,5
Lectuur	36.000	36.000		32.473		90,2
Loonkosten	13.000	13.000		12.492		96,1
Giften derden	0	0		1.000		0,0
Bankkosten	200	200		184		92,2
Kosten website	6.000	1.000		0		0,0
Overig	4.000	4.000		2.275		56,9
Subtotaal uitgaven	<u>64.200</u>	<u>59.200</u>		<u>52.299</u>		<u>88,3</u>
Saldo	<u>-6.200</u>	<u>1.800</u>		<u>7.941</u>		
	Begroting	Begroting		Realisatie		
	31-12-2019	31-12-2018		31-12-2018		
Activa	in €	in €		in €		
Liquide middelen						
Rabobank 34.20.85.336	57.804	48.591		64.004		
	<u>57.804</u>	<u>46.791</u>		<u>64.004</u>		
Passiva						
Vorzieningen						
Voorziening lectuur en uitgaven tbv doelstelling	57.804	48.591		64.004		
	<u>57.804</u>	<u>46.791</u>		<u>64.004</u>		

Benjamin van den Akker: 'Zegen om mensen bij de Almachtige te brengen!'

Veel vrijwilligers van Stichting Volharding die de protestantse kerkdiensten België ondersteunen, kennen hen héél goed: de aalmoezeniers. Maar voor veel anderen zijn ze waarschijnlijk minder bekend, hun werk vindt letterlijk plaats achter gesloten deuren. In deze nieuwsbrief vertelt Benjamin van den Akker over zijn werkzaamheden tussen de Belgische gevangensmuren.

Het is inmiddels bijna vierendertig jaar geleden dat een kennis mij uitdaagde om eens na te denken over de vraag of het aalmoezenierswerk in de gevangenis iets voor mij zou kunnen zijn. En om daarvoor te gaan bidden. Hoe weet je nu of dit werk 'iets' voor je is? Ik denk dat het een combinatie is van een aantal factoren. Allereerst wanneer anderen – je vrouw, je voorganger of predikant – je vragen of 'het' in je zien. Daarnaast speelt mee hoe je zelf tegenover dit werk staat: Zou je jezelf dit zien doen? Ten derde noem ik, en dat is niet onbelangrijk: denk je dat God het van je zou willen? En ten slotte: ben je bereid om er offers voor te brengen in de vorm van tijd en inspanning?

Na enige tijd heb ik mij inderdaad aangemeld. Er volgde een lange periode van 'geen reactie', waarbij ik er al vanuit begon te gaan dat het blijkbaar niet de wil van God was dat ik dat werk zou gaan doen. Maar in september 1985 kreeg ik een telefoontje met de vraag of ik nog interesse had. Ik kon een maand later al beginnen, in Leuven.

Gaandeweg, met vallen en opstaan, heel voorzichtig en door veel te luisteren ben ik begonnen. Aan het einde van de eerste dag, toen ik bij de poort weer in de vrijheid wilde stappen, zei een oude cipier tegen mij: 'Meneer, dit was uw eerste dag?' 'Ja', zei ik. 'U hebt veel problemen aangehoord?' 'Ja', zei ik weer. 'Laat die problemen hier achter deze deur!' Een wijs advies! Want als aalmoezenier word je met heel veel problemen van mensen geconfronteerd. Het geweldige is dat we deze mensen, met hun problemen, bij de Almachtige kunnen brengen. Hij is bij machte oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen. Het is een voorrecht deze mensen bij te staan, een luisterend oor voor hen te zijn. En hen door te verwijzen naar God, naar Jezus Christus. Om hen te bemoedigen, aan te moedigen in hun geloof. En om mensen tot daadwerkelijk tot vernieuwing te zien komen.

Mijn dag in de gevangenis te Beveren ziet er als volgt uit: Rond tien uur kom ik binnen met mijn rugzakje en een gitaar. Ik bezoek dan de cellen en heb gesprekken tot een uur of twaalf. Dan eet ik wat en heb weer gesprekken tot half twee. In de gevangenis is er dan 'appel' tot twee uur. Deze tijd gebruik ik voor het bijwerken van mijn administratie. Rond half drie ga ik weer verder met gesprekken, tot kwart over vier. Vervolgens geef ik een uurtje gitaarles aan enkele gevangenen (die ook naar de eredienst komen). Na deze lessen maak ik de kapel klaar voor de eredienst, die wordt gehouden van zes uur tot half acht (of soms tot kwart voor acht). Rond een uur of acht ga ik weer naar huis.

Wanneer er een koor (een muziekgroep van Stichting Volharding of Pro Deo uit Nederland, MG) op bezoek komt, betekent dat natuurlijk meer voorbereiding, maar het heeft een mooi effect op de mannen en het wordt enorm gewaardeerd. De inbreng is van onschatbare waarde, de opkomst is een getuige van waardering.

Soms krijg ik een brief, een telefoontje of een mail van iemand die weer op vrije voeten is. Daarin wordt dan vaak de dank uitgesproken voor de gesprekken, de bemoedigingen, de Bijbelverhalen en de gebeden. In onze kerk in Mechelen hebben we regelmatig een of meerdere bezoekers, die God hebben leren kennen binnen de muren en daardoor een nieuw leven konden opbouwen. Het is dus niet alleen een opdracht van God, maar ook een zegen dit werk te mogen doen.

Benjamin van den Akker

Column - Twee gevangenschappen, één Verlosser

Vrijdag 28 september 2018 belandde ik, samen met een aantal mensen van Stichting Volharding en anderen, in een cel in de Koepelgevangenis van Arnhem. Enkele maanden eerder had ik mijn vrouw en kinderen laten schrikken tijdens het avondeten. Ik zei: 'Ik moet jullie iets bekennen: Ik moet 28 september 24 uur de gevangenis in en ook nog 1000 euro betalen.' Vier paar grote ogen keken me verbaasd en geschrokken aan; één van de kinderen liet letterlijk zijn pas genomen hap uit de mond vallen. Ik heb hen snel gerustgesteld en verteld dat het een sponsoractie betrof voor Stichting Volharding.

Op de dag zelf reed ik vol goede moed richting Arnhem. Muziekje aan in de auto, beetje mijmerend over wat mij te wachten stond. Toen ik op de parkeerplaats mijn medegevangenen ontmoette, ontstond er een licht jolige stemming. Die hield voor mijzelf aan tot de celdeur daadwerkelijk achter mij in het slot ging.

Ik werd verrast en overvallen door mijn eigen gedachten. Ik ben redelijk zelfverzekerd en denk van mijzelf nuchter op nieuwe situaties te reageren. Maar die eerste paar uren heb ik gedachten gehad die ik niet bij mijzelf had verwacht. Het is toch een vreemde gewaarwording om op geen enkele manier baas te zijn over je eigen leefruimte, tijdsinvulling en dus enkele basale vrijheden. Het maakt als vanzelf contemplatief en het bracht mij bij de gedachte dat wij natuurlijk sowieso geen enkele controle over ons leven hebben. Ja, zolang we fit en gezond zijn, kan dat zo voelen. Maar... twee jaar geleden had ik een paar

niersteentjes waarvan de grootste ongeveer 2,5 mm was en deze jongen van bijna 2 meter lang was compleet uitgeteld.

Controle over het leven is een illusie. In de cel bedacht ik en besepte ik opnieuw hoe dankbaar ik ben dat de Schepper van hemel en aarde in Zijn genade de regie over mijn leven heeft overgenomen. Rond mijn 20e zat ik ook gevangen, in de aan zekerheid grenzende gedachte dat ik de zonde tegen de Heilige Geest zou hebben begaan en reddeloos verloren was. Toen ik in mijn cel daaraan terugdacht, begreep ik opeens waarom Paulus en Silas zo enthousiast hadden zitten zingen in hun cel. Ze hadden de God van de vrijheid en de God van het leven leren kennen. Wat waren ze vrij, zonder dat ze enige vorm van controle over hun leven hadden! Hem alleen zij alle eer!

Gerhard Rijksen
Directeur Uitgeverij Gideon

Colofon

Stichting Volharding
Oost Havendijk 8c
3247 LD Dirksland

Missie

Het is de missie van Stichting Volharding om arrestanten en gedetineerden (opnieuw) in aanraking te brengen met Gods liefde voor deze zondige wereld. Vergeving. Genade. Beking. Geloof. Leven met Jezus. Een nieuw begin. Hoop. Toekomstperspectief. Eeuwig leven. Daarom bieden we kosteloos Bijbels en christelijke lectuur (met name getuigenissen van ex-criminelen) aan in bijna alle Nederlandse politiecellencomplexen, maar ook in Nederlandse en Belgische gevangnissen.

Bestuur

Ans Blok-Verwoerd
Gerrit Blonk
Matthijs Guijt
Dick den Hertog
Karel van Holten
Gertjan Spijk

Secretariaat

Karel van Holten
secretaris@stichtingvolharding.nl

Coördinatie & kantoor

Matthijs Guijt
E-mail: info@stichtingvolharding.nl
Telefoon: 06-20349626

Contactgegevens

Website: www.stichtingvolharding.nl
E-mail: info@stichtingvolharding.nl
Telefoon: 06-20349626
Facebook: Stichting Volharding
Kamer van Koophandel: 24352363

Giften/sponsoring

penningmeester@stichtingvolharding.nl
Rabobank: NL68 RABO 0342 0853 36